

# ДОБРОТО СЪРЦЕ НА СИРАЧЕТО

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

[chitanka.info](http://chitanka.info)

В старо време живяла една вдовица — зла магьосница. Тя имала две дъщери — едната родна, другата заварена, сираче. Родната ѝ дъщеря била грозна като майка си — с дълъг, крив нос, повиснали уши, дебели устни и бузи, покрити с брадавици. Завареницата била хубавица — с бяло, румено лице и със стройна като езерна тръстика снага. Разбира се никой не поглеждал дъщерята на магьосницата, но много момци идвали да искат за жена хубавото сираче. Сърцето на мащехата се пукало от завист и тя решила да погуби заварената си дъщеря.

Веднъж магьосницата изгасила вкъщи огъня и изпратила сирачето за огън в замъка на свирепия Песоглавец.

Магьосницата била уверена, че Песоглавеца ще разкъса на парчета завареницата.

Послушната девойка бързо се затичала към замъка.

По пътя си тя срещнала една крава, която се връщала от паша с напращяло от мляко виме. Кравата се помолила:

— Девойко, издой ме! С пълно виме едва-едва се движа.

Сирачето веднага издоило кравата, колкото се може по-добре.

— Сполай ти, девойко! — казала кравата.

След това сирачето срещнало една бяла овца с дълго и сплъстено руно. Овцата се помолила:

— Девойко, острижи ме! С такова гъсто руно едва-едва се тътря в жегата.

Сирачето веднага остригано овцата, колкото се може по-добре.

— Сполай ти, девойко! — казала овцата.

Малко по-нататък сирачето видяло един спънат кон. Конят се помолил:

— Девойко, развържи ми краката!

Сирачето веднага развързало въжето. После продължило пътя си.

Замъкът на Песоглавеца бил голям, разкошен, но стоял на кокоши крака. Сирачето влязло вътре, поздравило стопанина и си поискало огън.

— Ще ти дам огън, но не веднага — рекъл Песоглавеца. — Вземи първо тези звънчета, подрънкай с тях и танцувай, докато се наспя.

И подал на сирачето две медни звънчета, нанизани на ширитче. А той самият отишъл в друга стая и почнал да мисли как по-лесно да

погуби девойката.

Щом Песоглавеца излязъл, от една дупка на пода изскочила мишка и казала:

— Мила девойко, дай ми звънчетата, аз ще потанцувам вместо тебе. А ти бягай по-скоро оттук, направо през поля и гори, иначе Песоглавеца ще те разкъса на парчета. Иди в кухнята и вземи оттам огън. На един сандък там има две кесии: едната голяма, другата — по-малка. И двете са пълни със злато и безценни камъни. Ти вземи малката кесия, голямата ще ти тежи много.

Сирачето дало на мишката звънчетата, отишло в кухнята, взело огън, грабнало малката кесия и бързо се затичало — през поля и гори, право към къщи.

През това време Песоглавеца се върнал в стаята и видял, че със звънчетата подрънква не девойката, а мишката. Ядосал се той, посегнал да сграбчи мишката в големите си железни нокти. Но тя бързо се мушнала в дупката си на пода и Песоглавеца само драснал с нокти по стената.

Почнал Песоглавеца да търси девойката из всички стаи и килери. Но от нея нямало и следа. Тогава излязъл от замъка и се спуснал да гони избягалата.

Бързал той с всичка сила, но не можел да настигне девойката, защото тичал не направо през поля и гори, а заобикалял по пътя.

Не след много Песоглавеца срещнал коня и го попитал не е ли виждал девойката. Конят мислил дълго. След това отговорил, че наистина е видял една девойка: тя тичала към замъка, който стои на кокоши крака, но не се върнала обратно.

Песоглавеца отново полетял назад, претърсил още веднъж стаите, всички ъгли и кътчета в замъка. Девойката я нямало никъде. Тогава той ядосано изкрещял, изръмжал и пак изтичал по пътя. Облак прах се носел по следите му!

След като изминал повече от половината път, Песоглавеца срещнал кравата и я попитал не е ли виждала девойката. Кравата мислила дълго. После отговорила, че видяла една девойка: тя току-що изтичала към замъка, който стои на кокоши крака.

Песоглавеца полетял обратно към своя замък. Претърсил още веднъж стаите, надникнал по всички ъгли и кътчета, под масите и пейките... Но никъде не намерил девойката.

От толкова бягане и търсене Песоглавеца страшно се изморил. Наканил се да си почине, но си спомнил за кесиите със злато и безценни камъни. Отишъл в кухнята, гледа — малката кесия липсва. Разбрал, че я е взела девойката.

А в това време сирачето се върнало в къщи. Дало на мащехата си огъня, показало ѝ кесията със златото и безценните камъни.

Като всяка магьосница мащехата била много алчна и пожелала нейната родна дъщеря да спечели още по-голямо богатство от завареницата ѝ. Затова загасила в къщи огъня в огнището и пратила дъщеря си за огън в замъка на Песоглавеца.

Дъщеря ѝ се затичала към замъка. По пътя си срещнала кравата с пълното виме. Кравата я помолила:

— Девойко, издой ме!

Но девойката я отминала, без да я погледне дори.

— Само това ми оставаше! Нямам време да доя крави!

Малко по-нататък срещнала рунтавата овца, която я помолила:

— Девойко, острижи ме!

— Махай се оттук! Нямам време да се занимавам с глупости!

Още по-нататък видяла спънатия кон. Конят я помолил:

— Девойко, отвържи ме!

Но девойката го отминала тичешком и само измърморила:

— Махай се от пътя ми! Нямам време да се занимавам с тебе!

Девойката влязла в замъка и без дори да поздрави Песоглавеца, веднага поискала огън. Песоглавеца със смях отговорил:

— Аз ще ти дам огън. Но най-напред вземи тези звънчета — подрънкай с тях и потанцувай, докато ти намеря огън! — И отишъл в друга стая да помисли как да я погуби.

Мишката пак излязла от една дупка на пода и казала:

— Мила девойко, дай ми звънчетата, аз ще потанцувам вместо тебе, а ти бягай далеч оттук, колкото сили имаш! Иначе господарят на замъка ще те разкъса на парченца. Иди в кухнята и си вземи огън. Там на един сандък има две кесии: едната голяма, другата по-малка. Вземи по-малката, защото другата е много тежка.

Девойката хвърлила на мишката звънчетата, втурнала се към кухнята, дори не погледнала огъня, грабнала голямата кесия и полетяла към къщи. В това време Песоглавеца влязъл в стаята и пак видял мишката, която подрънквала със звънчетата. Този път той

излязъл по-ловък. Спуснал се към мишката, стиснал я в железните си нокти и я разкъсал. Веднага хукнал да гони избягалата девойка.

Срещнал по пътя си коня и го попитал не е ли виждал девойката. Конят веднага отговорил:

— Да, тя току-що мина оттук.

Полетял Песоглавеца с всичка сила. Срещнал след това овцата и я попитал не е ли виждал девойката. Овцата веднага отговорила:

— Тичай по-бързо, ще я настигнеш!

Сега Песоглавеца летял като вихър. Не след много срещнал кравата и я попитал дали не е виждала девойката.

— Ами че ето я тук, зад храстите — отвърнала кравата.

А дъщерята на магьосницата страшно се измъчила с голямата тежка кесия, но не поискала да я хвърли.

Песоглавеца се зарадвал, нахвърлил се върху девойката и я разкъсал.

Привечер старата магьосница излязла да посрещне дъщеря си. Чакала я, чакала я до среднощ, но тъй и не я дочакала.

А скромното и хубаво сираче хвалели и славели всички хора. Мълвата за нея стигнала и до младия цар и той я поискал за жена. Вдигнали разкошна сватба.

Поканиха и мене на сватбения пир. Приготвих се да отида, както му е реда: купих два захарни коня и каручка от медени курабийки, поръчах на шивача да ми ушие палто и панталони от шарена хартия, сложих на главата си калпак от масло, обух модерни обувки от палачинки и тръгнах към царския замък.

По пътя пекна слънце — разтопи масления ми калпак. Реших да си направя нов и спрях в една кръчма. Докато бях в кръчмата, дотичаха отнякъде хлапетата и ми изядоха захарните коне и каручката от курабийки. Тръгнах по-нататък пеш и гологлав. По пътя обувките ми от палачинки се скъсаха. После заваля силен дъжд и книжните ми дрехи се разкапаха. Ами сега? Къде да се дяна гол и бос? А дъждът вали ли, вали! За щастие видях край пътя едно сухо дърво, а в него — хралупа. Вмъкнах се вътре и взех, че заспах. Излезе, че не съм се вмъкнал в хралупа, а в дулото на оръдие. Войници бяха дошли на учение и стреляха с оръдията така, че всичко наоколо ехтеше. Гръмнаха и с оръдието, в което бях заспал. И ето как аз попаднах отново тук, в родния си край.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.